

Teatrul Dramatic „Sava Ogneanov“ din Russe

Recent, s-a reluat dialogul stabilit din 1972 între Teatrul Dramatic din Galați și Teatrul „Sava Ogneanov“ din Russe (R. P. Bulgaria), printr-o confruntare artistică care definește existența bunelor relații de prietenie dintre cele două țări vecine.

Teatrul bulgar oaspete a prezentat la Galați piesa dramaturgului contemporan Iordan Badičikov, *Ianuarie*, lucrare premiată la cel de al doilea Festival național de teatru 1974, și montarea *Cu dragostea nu-i de glumit*, de Alfred de Musset. Teatrul din Russe a confirmat aici aprecierea de care se bucură la festivalurile de teatru din Bulgaria, premiile obținute, prestigiul său în mișcarea teatrală națională a vecinilor noștri.

Chiar de la primele scene, spectacolul *Ianuarie* s-a bucurat de primirea entuziastă a publicului, creindu-se o comuniune deplină între interpreții oaspeți și publicul din sală. *Ianuarie* este un poem dedicat dragostei de muncă, un cântec îndemn al strămoșilor către generațiile viitoare; el reliefează în același timp bogăția spirituală a poporului vecin bulgar. În concepția regizorală plină de fantazie, semnată de Petăr Alexandrov, și în scenografia sugestivă a Ecaterinei Eneva, spectacolul a scos scenic în evidență ideile generoase ale piesei, creînd momente de o deosebită vigoare artistică.

Teatrul Dramatic „Gheorghe Kirkov“ din Plevna

În cadrul schimbului de experiență dintre teatrul brăilean „Maria Filotti“ și teatrul „Gheorghe Kirkov“ din Plevna, acesta din urmă a prezentat, timp de cinci zile, o serie de reprezentații în orașele Brăila și Constanța. Oaspeții bulgari s-au făcut astfel cunoscuți publicului nostru datorită spectacolelor cu *Cei din urmă* de Gorki și *Vampirul* de Anton Strașimirov (scriitor clasic bulgar care a trăit

Actorii bulgari au demonstrat la rîndul lor reale virtuți interpretative, autentice resurse creatoare, omogen modelate. Am remarcat umorul delicat al lui Vasil Popiliev, alături de însușirile lui Konstantin Dimcev, Bojidar Manev, Marina Prașanova, Victor Dancenko, Minko Minkov, care au contribuit, fiecare în parte, la conturarea unor personaje particulare.

Cu *dragostea nu-i de glumit* s-a bucurat de aceeași caldă primire. Tinăra regizoare Margarita Mladenova a privit cu ochii prezentului un text clasic de o recunoscută valoare, reușind să actualizeze ceea ce este general uman și general valabil în ea. Cadrul scenografic creat de Neiko Neikov, sugestiv stilizat, a dat actorilor multiple posibilități de angajare expresivă. Ne-a impresionat în acest spectacol, în mod deosebit, prezența unor actori de tip total care au îmbinat în jocul lor pantomima cu numere de music-ball, acrobația cu gestul clasic. Au evoluat cu vădită distincție Nicolai Kalcev, Gheorghe Nikolov, Violeta Slavova, Rumiana Tașeva. Iar actorii Konstantin Dimcev, Raško Mladenov, Rut Spasova și Nikola Ciprianov au prezentat adevărate recitaluri de virtuozitate, relevând în jocul lor mijloace de expresie insolite.

Reîntîlnirea cu teatrul din Russe ne-a edificat asupra talentului dramatic al colectivului actoricesc din acest oraș, asupra bogatei sale experiențe artistice. Turneul s-a înseris în mod admirabil pe agenda schimburilor noastre culturale.

Aurelia Cazacu

la sfîrșitul secolului trecut și începutul celui actual).

Montarea gorkiană a fost concepută de către regizorul Dimitr Stoianov, în jurul unuia din cele mai semnificative replici ale piesei: „În Rusia nimeni nu respectă pe nimeni“. Familia Kolomițevilor, „cei din urmă“ reprezentanți ai unei mentalități și ai unui timp anume, a apărut pe scenă minuțios caracterizată, stanislavskian prezentată, prin acțiuni care țin de existența exterioară textului și care reprezintă, de altfel, punctul de interes al reprezentației. Meritul este al regizorului, dar și al majorității interpreților, care au intuit cu exactitate esența fiecărui personaj în parte. Astfel, trebuie să semnalăm prezența marcantă, „greutatea“ jocului prestat de Ivan

Vilceanov (Kolomițev), durerea Sofiei, subtil redată și atent filtrată de către artista emeriță Sașa Filipova, farmecul și prestația Ninei Svetoslavova (Sokolova), talentul cu care Diana Borisova a prezentat frivolitatea și mercantilismul Nadejdei, luciditatea și cinismul cu care și-a încărcat eroina Gina Toteva (Liubov) și evoluția bine gradată a Verei (de la naivitate, la cunoaștere), așa cum apare în interpretarea Julietei Raleva.

S-ar putea reproșa, totuși, montării două lucruri: diminuarea personajului Feodosiei (interpretă — Nadia Gavazova) și tendința (involuntară) spre kitsch a decorului semnat de Asen Stoicev.

A doua reprezentație a turneului a avut la bază un text necunoscut publicului român: *Vampirul*. Plasată într-un mediu sătesc, drama (scrisă în 1904) trăiește mai ales prin figura eroinei principale — Malania Nağıka —, un temperament exploziv, un ca-

racter dirz care urmărește (într-un sens oedipian) dezlegarea tragică a conflictului.

Astfel apare eroina și în interpretarea aceleiași excelente actrițe, Sașa Filipova, cu totul alta decât cea din reprezentația gorkiană. Alături de ea, am mai reținut tragismul jocului Dianei Borisova (de asemeni, mult schimbată aici) și jocul profund, complex, al lui Emil Kaceannov. Corectă — regia lui Ivan Ivanov. Mai mult decât corectă, scenografia semnată de Nikola Benkovski, care adaugă o pată de culoare necesară reprezentației.

Turneul teatrului din Plevna, organizat în aceeași perioadă cu cel al unui colectiv teatral din Russe și la scurtă vreme după vizita Naționalului din Sofia în țara noastră, contribuie la formarea unei imagini mai ample asupra vieții teatrale din țara vecină, la cunoașterea unei mișcări artistice interesante și oricând capabilă de reale surprize.

Bogdan Ulmu

La Torino a luat ființă un grup teatral care se autosubvenționează, numit „Aquila”; el a reprezentat piesa lui Jean Anouilh, *Peștii roșii*. În general, noua companie teatrală își propune să prezinte piese puțin sau deloc cunoscute, cu actori foarte tineri, dar și foarte talentați. Conducătorul trupei, regisorul Adriano Cavallo, este hotărât să ofere în continuare publicului torinez piesele Greu e să fii evreu de Șalom Alehem, Nina de André Roussin, lucrări de Betti Fontana și Gasparini ș.a.

★

La München a avut loc premieta piesei Dreyfus de Jean-Claude Grumberg (regia, Hans Schweikart). Acțiunea se petrece în anii '30, într-un ghetto polonez, în care o trupă de amatori repetă o piesă în legătură cu Afacerea Dreyfus. Piesa pune în dezbatere condiția minorităților, în general.

★

Piesa lui Luigi Lunari Dar de ce eu și nu altul?, prezentată la Mannheim, anali-

zează problema culpabilității individului implicat în crime de război, luind drept exemplu masacrul de la My Lai, sumbru capitol al războiului din Vietnam. Principalul acuzat, locotenentul american Calley, este expresia confuziei care domnește în spiritul americanului de rind, în legătură cu războiul din Vietnam.

Note

La studioul de teatru al Palatului pionierilor din Moscova, copii între 10 și 18 ani învață arta dramatică, fac dramatizări, discută forma spectacolelor, lucrează costume și decoruri.

★

Prima comedie a lui Vittorio Gassman, Sau Cesar sau nimic, lucrare cu un vădit

caracter autobiografic, în care un grup de actori joacă sub conducerea unui regizor o piesă despre Kean, este un pretext pentru o vie polemică profesională.

★

La teatrul din Bochum, Peter Zadek a pus în scenă Profesorul Unrat (dramatizare după romanul scris în 1905 de Heinrich Mann; prin drama bătrînului profesor de liceu, căzut pradă farmecelor unei dansatoare de varieteu, piesa (ca și romanul) demască un întreg context social și moral decăzut.

★

Evenimentele singeroase din 1972 de la Londonderry, în Irlanda de Nord, formează punctul de plecare al piesei dramaturgului irlandez Brian Friel, Libertatea orașului, pusă în scenă la Wiesbaden. Scrisă într-un limbaj frust, lucrarea subliniază absurditatea întrebuirii forței.

Nicolae N. Rădulescu